

Николай Пеняшки
Една човешка съдба

Тази година се случи горещо лято. Пожари унищожиха горите и реколтата. За капак на всичко управниците ни изгориха душата на почти всички сънародници.

Бяхме изпратени в най-глухия и забутан коловоз на живота.

Такива мисли сноваха в главата ми – мисли на бдителен, честолюбив и отговорен човечец; който бе част от голямото семейство на този обрулен и осакатен народ. Той бе основния механизъм, способен да трансформира действителността около себе си. Практически не беше така поради ред причини...

За съжаление действителността бе жестока, болезнена, потиснала с ярема си гръбнака на отрудения народ. А той дори и глава не вдига, камо ли да стори нещо друго.

Спи народа, от време на време някои мърморят, или бистрят политиката на чашка; а онези горе – оядени, с каменни сърца, самодоволно множат парите си...

Случваше ми се да се надсмея над собствените си размишления... Едва ли можеха нещо да ми помогнат? Така де!

„Сама птичка пролет не прави“ – гласи поговорката, а и още нещо – „Сам човек, само за тоалетната.“

Обвинявах се често за подобни размишления – понякога елементарни и изтъркани.

Само като си помисля, в какво сметище сме, та дори и в помийна яма. Направо ми иде да повърна. Добре, че бях сам в колата, и се оригнах.

– Мамка му мръсна! – казах почти на глас.

Прибирах се от Шумен. Колата се движеше с нормална скорост, а двигателят работеше монотонно, с особено настроение, като че се радваше за скорошното си прибиране в собствената си бърлога.

Беше притъмняло. Нощта спускаше черната си пелерина и прегръщаше с нежността си.

Звездите премигнаха като сърдити. Дори и щурците не се чуваха. Луната гледаше тъжно. Сякаш и природата предчувстваше, че нещо ще се случи.

Чувствах се някак нещо особено – неспокойно.

След около стотина метра, в тревата край шосето лежеше човек.

Сякаш косата ми се изправи. Не смеех да се приближа до него. Бях

на около двадесет метра от лежащия. Той дори не се помръдна.

Обадих се на бърза помощ и полицията.

Дойдоха сравнително бързо, понеже бях близо до града.

Тръгнах след бърза помощ. Единственото което разбрах, че е получил инфаркт, и е все още жив. Оказа се, че живял на Добротица, в нашия блок през два входа; и имал шансове да се оправи. Зарадвах се, а също и за това, че ми се отдаде случай да му върна живота.

Разказах на жена си и децата за постъпката си.

За тях не беше новост, тъй като за трети път съм бил причина за връщане на нечий живот.

После ме подложиха на „брейнсторм“. Справих се отлично.

– Гледай ти, какъв баща имаме! – възхитен реагира малкият ми син Пепю.

– Вярно бе! – потвърди брат му Стоян – Да не вярваш какъв баща имаме! А бе баща ми, ти си готов да получиш „Нобелова“ награда за скоростно мислене и точни отговори!

– Защо не! Как я мислите вие?! Трябва пример да вземете от мен!

– Какво им има на децата?! – засече го жена му – Не ги нападай така! Помисли си щом те подлагат на такива въпроси!

– Стига де! Отвори една бира!

– Браво на теб! Ти да пиеш, а ние да те гледаме, така ли?

Тя отвори четири бири, и седна при тях.

– Сети ли се кой е Стефан? – попита го тя и отпи от бирата.

Той я погледна въпросително.

– Не се сещам!

– На каква Желка мъжа й. Имат син в Стожер, който непрекъснато им трови живота.

– Вярно бе! Не се сетих. Скъпа, смятам в други ден да му отида на свиждане и да занеса малко плодове.

– Прав си! – потвърди тя – Радвам се, че мислиш така. Имай пред вид, че е особен човек и е труден характер!

– Права си скъпа! Благодаря, че ми напомни! А вие момчета – обърнах се към синовете си – Имаше ли положителни резултати докато ме нямаше?

– Има! – отговориха почти едновременно.

– По спокойно, един по един! – изкомандвах с усмивка.

Разказаха ми подробно и с охота, как вървят нещата около тях.

Зарадвах се за успехите им, и за позитивизма, който притежаваха.

– Браво! Наздраве за успехите! Гордея се с вас.

Купих портокали и посетих Стефан в болницата.

– Здравей! – поздравих с лека усмивка – Виждам, че си по-добре, и това ме радва. Нося ти плодове.

Беше сериозен и мълчалив. После попита:

– Ти ли ме намери и повика бърза помощ...?

– Аз! – отговорих кратко.

Гледах го сериозно и след това се усмихнах приятелски.

– Не трябваше да го правиш! – подчерта той и въздъхна тежко.

Очите му бяха сериозни и излъчваха тъга. Като че огъня на живота му бе изгаснал, дори сърцето и тона на гласа бяха студени. Сякаш дяволът се бе вселил в него.

– Не биваше да идваш! – рече Стефан още веднъж.

– Все пак сме хора, дори съседи! Човешката ми същност не позволи да те оставя...

Не ме остави да се доизкажа, и не откъсна студения си поглед.

– Мисля, че казах! Остави ме сам!

Оставих плодовете, и преди да тръгна отговорих.

– Хора сме бай Стефане, сърце не ми даваше да те оставя. Дори не знаех, че си ти. Научих в болницата. Бих постъпил по същия начин към когото и да било! Пак ще дойда! Жив и здрав!

Съседът ме гледаше мълчаливо и сериозно. Като че студ полази в мен. Усмихнах му се и си тръгнах.

В къщи бяха жена ми и Желка – съпругата на болния.

Разказах им как протече посещението ми. Имах усещането, че буца бе заседнала в гърлото. Съседката ме гледаше с учудване, без да проду-ма. После ми разказа с болка как стоят нещата. Не можех да повярвам.

„Как е възможно синът им да постъпи така?“

Не след дълго съседката се прибра, а очите ѝ бяха плували в сълзи.

След десетина дни Стефан дойде в къщи, като донесе домашна лунка, ракия и вино. Останах изненадан от посещението му.

– Заповядай! Добре дошъл! – поканих го с приятна усмивка.

– Здравей Данчо! – отговори ми той и подаде ръка.

Поех ръката му, а другата си ръка положих на рамото.

– Радвам се, че те виждам! – усмивката не падна от лицето ми.

– Искам да се извиня за поведението си в болницата! Съжалявам, че се държах абсурдно!

– Няма защо! На всеки може да се случи.

– При мен ситуацията е друга. Имам големи проблеми със сина си. Двамата с майка му сме дали достатъчно за него и образованието му. Тази пуста псевдодемокрация оказва негативно влияние върху него, както и така наречените негови „приятели“. Стана алчен, и се срамува от нас „като бедни“ и обикновени хора. Наложил се пеша да си тръгнат за града с болка в душата и сърцето. По едно време ми стана зле и паднах в тревата край пътя. С една дума не вярвам ни на управляващи, нито на тази опорочена демокрация. Именно тя позволи на доста хора да забогатеят баснословно и да вилнеят безнаказано, дори да си откупват свободата. Стоят зад кулисите, а за тях работят млади подставени лица, повечето от които изменят човешката си същност. Мамка му мръсна... Ние сами си направихме живота такъв – гаден, злобен и безслънчев. Тази нежна и безкръвна реформа която стана в държавата ни, даде тласък на негативите в обществото..., да се мразим, и какво ли още не.

Очите му се натъжиха и заприличаха на водопади. Седна и се облегна на фотъйола, сетне изпи хапчето си за успокояване. След това си замина.

– Боже господи! – казах си аз – Докъде докара народа ни!

КРАЙ

© 2008 Николай Пеняшки

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10005>]